

ligere ogsaa at faae de andre 19 løste. Det forekommer mig virkelig, at den Maade at argumentere paa ikke er aldeles fyldestgjørende. Det forekommer mig nemlig, at, hvis det er givet, at det er ønskeligt, og det har jo Udvalget indrømmet, at det er, at disse Forhold ordnes, saa kan det heller ikke blive vanskeliggere at ordne de øvrige Forhold, fordi vi foreløbigen ordne det ene nu. Det forekommer mig derimod, at, naar man indrømmer, at der hviler mange Baand paa vor Industrie, saa maa man ogsaa indrømme, at, naar eet af disse Baand løses, saa bliver dette til Gavn for det Hele, at naar nogen af de uhenftigsmæssige Bestemmelser, som hidtil have bestaaet, ryddes tilside, saa gavner man derved det Hele. Dersom det ærede Udvalgs Beviisførelse var rigtig, maatte det ærede Udvalg altsaa antage, at, da den absolute Regjering i Aaret 1805 ordnede Bryggernæringen i Kjøbenhavn, saaledes at den gik over fra at være laugsbunden til at være en borgerlig Næring, da begik Regjeringen en stor Feil, fordi den ikke tillige ordnede de andre Næringsforhold. Nu har jeg altid seet udtale, at det var en meget gavnlig Foranstaltning; men efter det ærede Udvalgs Mening var det ingenlunde gavnligt, men tvertimod skadeligt, og Foranstaltningen burde aldrig have fundet Sted, fordi der kun derved ordnedes et enkelt Næringsforhold. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at der i Motiverne til Lovudkastet er henviist til Grundlovens § 88, og jeg skjønner nu ikke rettere, end at man i Genhold dertil ogsaa maa betragte Lovudkastets § 3, hvorom der jo egentlig kun her er Spørgsmaal, for aldeles hensigtsmæssig. Grundlovens § 88 siger nemlig: „Alle Indskrænkninger i den frie og lige Afgang til Erhverv, som ikke ere begrundede i Almeenvælet, skulle hæves ved Lov.“ Nu forekommer det mig, at Bestemmelsen i § 3 er aldeles overensstemmende med Grundlovens § 88. Jeg troer heller ikke, at det ærede Udvalg vil benægte dette. Men — siger det ærede Udvalg — det gaaer alligevel ikke an; thi vi ville kun gaae ind derpaa, naar § 88 i Grundloven i sin Heelhed kan komme til Anvendelse, naar vi faae et Lovforslag fra Ministeriet, hvori alle Forholdene blive ord-

nede. For mig stiller imidlertid Sagen sig saaledes, at Ministeriet er kommet frem for Thinget og har sagt: Vi ønske at ordne det hele Forhold, vi ønske at bringe § 88 i Grundloven ind i det praktiske Liv. Vi have forsøgt paa at gjøre dette i sin hele Udstrækning, men vi ere for Diebliffet endnu ikke færdige dermed. Imidlertid er der et Forhold, som horer hen under denne § i Grundloven, som vi ere komne paa det Nene med, og som vi troe hensigtsmæssigt kunde ordnes paa den Maade, vi her have foreslaaet. Og hertil svarer nu Udvalget: Nei, det kunne vi ikke gaae ind paa, vi kunne ikke bringe Grundloven praktisk i Anvendelse, ikke indføre den i det virkelige Liv ved saaledes at tage en enkelt Deel af en enkelt §; vi kunne kun gjøre det ved at udføre det i dens hele Almindelighed. Dette forekommer mig at være en Maade at argumentere paa, som jeg ikke troer er hensigtsvarende, og som heller ikke paa nogen Maade svarer til den almindelige Fremgangsmaade ved Lovgivningsarbejder. Jeg vil i den Henseende blot tillade mig at tilbagefalde i den ærede Forsamlings Grundring, hvorledes det, dersom man var gaaet ud fra denne Anskuelse den Gang, der var forelagt forskellige Lovforslag her angaaende Ordningen af Landbosforholdene, — da vilde have seet ud, dersom vi da vare gaaede ud fra den Forudsætning: Vi ville slet ikke ordne det Allermindste ved Landbosforholdene, vi ville slet ikke røre ved dem, forinden vi have et Lovforslag, som omfatter dem alle. Det forekommer mig, at, da Landstinget tidligere, og jeg troer med fuld Foie og med en fuldkommen rigtig Opfattelse af Forholdene, er gaaet ind paa de Lovforslag, som i saa Henseende ere blevne forelagte fra Regjeringens Side om Landbosforholdene, saa kan det ogsaa med trostlig Samvittighed gaae ind paa at antage dette Forslag, skjøndt det ikke er nogen fuldstændig Udførelse af Grundlovens § 88. Jeg skal forøvrigt ikke gaae ind paa Spørgsmaalet om, hvorledes det dog egentlig forholdt sig med den Indflydelse, som de Afgifter, der svares i Kjøbstæderne, men ikke paa Landet, kunne have paa de forskellige Næringsdrivende. Jeg troer, at det er en ikke let Beregning saaledes at ville opstille og sige, hvormeget